

AMY McCULLOCH

BEVRIJD

Vertaling Niels van Eekelen

HarperCollins

Voor dit boek is papier gebruikt dat onafhankelijk is gecertificeerd door FSC® ten behoeve van verantwoord bosbeheer.
Kijk voor meer informatie op www.harpercollins.co.uk/green

HarperCollins is een imprint van Uitgeverij HarperCollins Holland, Amsterdam.

Copyright © 2019 Amy Alward Ltd
Oorspronkelijke titel: *Jinxed. Unleashed*
Copyright Nederlandse vertaling: © 2020 HarperCollins Holland
Vertaling: Niels van Eekelen
Omslagontwerp: © S&S UK Art Department
Bewerking: Pinta Grafische Producties
Omslagbeeld: © iStock / Shutterstock
Foto auteur: Marte L. Rekke
Zetwerk: Mat-Zet B.V., Huizen
Druk: CPI Books GmbH, Germany

ISBN 978 94 027 0574 4
ISBN 978 94 027 6002 6 (e-book)
NUR 285
Eerste druk juli 2020

Originele uitgave verschenen bij Simon & Schuster UK Ltd.
The author of this work asserts all moral rights.

HarperCollins Holland is een divisie van Harlequin Enterprises ULC.
® en ™ zijn handelsmerken die eigendom zijn van en gebruikt worden door de eigenaar van het handelsmerk en/of de licentienemer. Handelsmerken met ® zijn geregistreerd bij het United States Patent & Trademark Office en/of in andere landen.

www.harpercollins.nl

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze dan ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Alle in dit verhaal voorkomende personen zijn ontleend aan de fantasie van de schrijver. Elke gelijkenis met bestaande personen berust op toeval.

HOOFDSTUK I

Het eerste wat ik denk als ik wakker word, is dat ik niet in mijn eigen bed lig.

Er schijnen felle lampen op me neer en ik breng een hand omhoog om mijn ogen af te schermen. Zodra ik me beweeg, verschijnt er een klein robotwezentje.

>>Goedemorgen, Lacey. Hoe voel je je vandaag? vraagt het op een kalmerende, elektronische toon.

Ik probeer overeind te gaan zitten, maar de kamer tolt om me heen.

>>Je vitale functies zijn sterk, maar het is verstandiger om het nog even rustig aan te doen.

De baku huft neer op het bed en rolt zijn zachte lichaam op om mijn pols. Alles is wazig en ik heb de neiging om over te geven, dus sluit ik mijn ogen en leun ik met mijn hoofd achterover om op het koele metaal van het hoofdeinde te rusten. Langzaam kom ik tot mezelf. Wanneer ik mijn ogen weer opendoe, ziet alles er veel helderder uit.

Om mijn pols gewikkeld zie ik een kleine chinchillabaku. Hij kijkt me knipperend met zijn glimmende robooogjes aan.

‘Waar... Waar ben ik?’ probeer ik te zeggen, maar mijn keel voelt als schuurpapier, en mijn stem klinkt als een afschuwelijk geratel.

>>Ik zal wat water voor je vragen.

‘Dank je,’ zeg ik schor. Dan kruipt hij over mijn arm omhoog om een toetsenbord op mijn schoot te projecteren. Ik typ de rest van mijn vragen uit.

Waar ben ik? begin ik.

>>Je ligt in het Toronto Main Hospital. Mijn naam is Picchu en ik ben de ziekenhuisbaku die aan je is toegewezen.

Het gevoel dat ik moet overgeven is in één klap weer helemaal terug. *Lig ik in het ziekenhuis?*

Ik voel me zo in de war.

Ik kijk naar mijn lichaam, maar behalve het infuus in mijn arm zie ik geen teken van ernstige verwondingen – mijn armen en benen zitten niet in het gips, en ik heb geen verband om mysterieuze plekken.

Verward denk ik terug en spit mijn geheugen door op zoek naar iets wat kan verklaren waarom ik hier lig.

Ik kan niets vinden.

Mijn handen trillen zo van de angst en de schok dat ik even nodig heb voordat ik weer kan typen.

Wat is er gebeurd?

De chinchilla nestelt zich tegen me aan om me te kalmeren.

>>Ik zal een verpleegkundige roepen.

Ik schud mijn hoofd. Ik wil geen verpleegkundige. Ik wil mijn moeder.

‘Jinx, bel mam,’ zeg ik schor. Ik kijk om me heen, op zoek naar mijn zwarte katbaku. Baku’s zijn robotdieren die zijn ontworpen om ons gezelschap te houden en onze connectie te zijn met onze vrienden en familie, met onze sociale netwerken en met de buitenwereld. Voor mij is Jinx meer dan een gezelschapsdier. Hij is mijn vriend.

Maar hij geeft geen antwoord.

Het spijt me, maar op deze afdeling worden alle persoonlijke baku’s geconfisqueerd, zegt Picchu.

Ik frons mijn wenkbrauwen. Dat is belachelijk, maar ik heb de energie niet om erover in discussie te gaan.

‘Kun jij dan je berichtjesapp openen?’

>>Het spijt me. Dit ziekenhuis staat patiënten geen toegang toe tot externe berichtjesapps en sociale media.

Het zou niet moeten mogen om zulk teleurstellend nieuws af te leveren op zo'n opgewekt toontje.

Picchu mag dan schattig zijn, maar hij kan me niet in contact brengen met de buitenwereld. Dat zal wel voor mijn eigen bestwil bedoeld zijn – om ervoor te zorgen dat ik me ontspan en niet te gestrest raak – maar ik voel me alleen maar geïsoleerd en eenzaam. En bang.

Heel, heel bang.

Ik leid mezelf af met Picchu, die over mijn lichaam rondkruipt om zijn standaard check-ups te doen. Ik heb ooit eerder een chinchillabaku zoals deze gezien. Op school.

Er komen wat weetjes uit mijn colleges bij me boven. Zijn superzachte, synthetische vacht is volledig steriel, en hij is erop ontworpen zo vertederend en schattig mogelijk te zijn, maar hij houdt ook mijn vitale functies in het oog. Bovendien kunnen zijn kalmerende trillingen me in slaap sussen en me helpen met pijnbestrijding.

Ik frons. Hoe kan het dat ik me colleges van de academie kan herinneren, maar niet wat me is overkomen? Waar is Jinx? Heb ik een ongeluk gehad?

‘O, goed zo, je bent wakker,’ zegt een verpleegkundige die binnen komt snellen met een poedelbaku die handig meedrentelt aan haar voeten. De kleine Picchu gaat meteen op de poedel af en raakt met zijn staartje de glimmende zwarte neus van de andere baku aan.

‘Wat doet hij nou?’ vraag ik terwijl ik met gefronste wenkbrauwen toekijk hoe de chinchilla een blauw lichtje laat flitsen.

‘Hij geeft me een update over hoe het met jou gaat.’

‘O... en ik maar denken dat hij gewoon lief was.’

De verpleegkundige lacht. ‘Dat was hij ook. Maar hij is ook heel nuttig. Net als Catcher hier. Hij kan een oogje houden op alle patiënten op mijn afdeling tegelijk, en als er iets gebeurt, is hij een stuk sneller dan ik. Zo behulpzaam, baku’s.’ Ze geeft me een pakje sap aan, en ik neem dankbaar een slokje. Het sap voelt goed in mijn rauwe keel.

‘Ach, tuurlijk, daar hebben we op de academie over geleerd,’ zeg ik, gevolgd door een gênant luid slurpgeluid.

‘O, ben je een Profectus-student?’ Ze trekt een wenkbrauw op.

‘Ja,’ antwoord ik, en ik voel mijn wangen rood worden. Profectus is de beste school van het land, een academie gefocust op wetenschap en technologie die voor daar afgestudeerde studenten vaak tot een topbaan leidt bij Moncha Corp, het bedrijf dat alle baku’s maakt. Het is altijd mijn droom geweest om naar Profectus te gaan.

‘Nou, goed nieuws, Lacey. Volgens Picchu’s gegevens ben je er een stuk op vooruitgegaan. Al je vitale functies lijken weer normaal en gezond.’ De verpleegkundige geeft Catcher een aai over zijn kop. ‘Het ziet ernaar uit dat we je op tijd voor de kerstvakantie naar huis kunnen sturen.’

Ik ga met een ruk overeind zitten, waarop er prompt een oogverblindende pijnscheut door mijn voorhoofd trekt.

‘Hoho, het is nog wat te vroeg voor abrupte bewegingen,’ zegt ze terwijl ze voorzichtig haar handen op mijn schouders legt en me helpt weer plat op mijn rug te gaan liggen.

‘Maar... Maar, kerstvakantie? Wilt u zeggen dat ik hier al zo lang lig, al...’

‘Bijna een maand. Het is heel vreemd. Je bent af en toe wakker geworden, maar het merendeel van de tijd heb je in een coma

gelegen die we niet kunnen verklaren. Geen hoofdtrauma dat we hebben kunnen ontdekken en geen andere verwondingen, niets ernstigers dan een kleine kneuzing op je arm.’

Mijn hoofd tolt van deze nieuwe informatie. Ik heb een maand lang knock-out gelegen? In coma? Wat is me overkomen?

Het laatste wat ik me kan herinneren is...

Is...

Een waas.

Ik wriemel in mijn ziekenhuisbed. ‘Waar is Jinx?’ vraag ik de verpleegkundige. ‘Waar is mijn baku?’

Voor ik er erg in heb, is Picchu terug en rolt hij zich op om mijn keel. Ik voel mijn spieren – die gespannen staan als een elastiekje dat elk ogenblik kan knappen – ontspannen.

‘Ik weet dat je vol vragen moet zitten, liefde. Het is bijna bezoekeer, je moeder zal er zo zijn. Wat zal die blij zijn als ze ziet dat je wakker bent en bent opgeknapt. Als dit aanhoudt, ben je voordat je het weet weer thuis – en krijg je je baku ook weer terug.’

Ik breng mijn ademhaling tot rust. Jinx is in orde.

Plotseling wil ik niets liever dan mam zien. Ik wil haar armen om me heen voelen.

‘Er is nog iemand die je bijna elke dag heeft bezocht. Hij is je erg toegewijd.’

Ik frons. ‘Hij?’

Om de een of andere reden moet de verpleegkundige daar hard om lachen. ‘Dat zal ik je zelf laten uitvogelen. Ondertussen heb ik nog een nieuwe dosis medicijnen voor je en daarna kun je maar beter je ogen even dichtdoen.’

Mijn ogen dichtdoen is wel het laatste waar ik behoefte aan heb. Ik moet iets doen – opstaan en uitzoeken wat er allemaal is gebeurd in de maand die ik heb gemist. Mijn spieren voelen alsof

ze zijn weggeteerd, maar ik wil lopen, rennen, iets doen, wat dan ook.

Dan beginnen de medicijnen te werken en zak ik weg in een diepe, droomloze slaap.

HOOFDSTUK 2

‘Ik dacht dat u zei dat ze wakker was!’ Mam klinkt gefrustreerd en afgemat. ‘Dit is ronduit absurd. Ik wil mijn dochter mee naar huis nemen, en wel nú!’

Ik kan haar horen, maar het is alsof ze buiten mijn bereik is. Mijn ogen zitten dichtgekoekt met korrelige slaap. Ik leun naar opzij en strek mijn arm uit in de richting van haar stem.

‘Mam?’ weet ik te fluisteren.

‘Lacey!’ Ze verschijnt onmiddellijk aan mijn zijde, haar warme vingers om mijn uitgestoken hand geklemd. Instinctief klamp ik me aan haar handen vast. Ik kom weer tot mezelf. Ik kan het voelen.

Met enige moeite slaag ik erin mijn ogen te openen en te wriemelen tot ik overeind zit. Mam slaat haar armen om me heen, en haar omhelzing voelt warm en troostend. ‘Ik wil naar huis,’ zeg ik, met mijn gezicht tegen haar nek.

‘Ja, lieverd,’ zegt ze terwijl ze over mijn haar aait. Ze houdt me zo stevig vast – volgens mij laat ze me het liefst nooit meer los.

De toon waarop ze de verpleegkundige aanspreekt, is heel anders dan die waarop ze tegen mij spreekt. Veel strenger. ‘Zijn jullie er eindelijk uit wat haar is overkomen?’

De verpleegkundige scrolt heel opzichtig door de gegevens op Catchers rug. ‘We hebben haar behandeld voor milde onderkoeling, waarvan ze nu volledig is hersteld, dat is de reden dat ze zich weer sterker voelt. En ze heeft de afgelopen achtenveertig uur haar bewustzijn niet verloren, dus we hopen dat dat nu ook achter de rug is.’

‘Betekent dat dat ik haar mee naar huis mag nemen?’

De verpleegkundige knikt en er verschijnt een glimlach op haar gezicht die haar uitdrukking zachter maakt. ‘Ik denk dat de dokter haar nog één keer wil bekijken voordat hij het groene licht geeft, maar daarna mag ze gaan. In de tussentijd is er nog meer visite, het is maar dat jullie het weten...’

Mam glimlacht ook. ‘Ja, zeg maar dat hij binnen mag komen.’

De verpleegkundige klopt op mijn been en loopt de kamer uit met Catcher aan haar hielen.

‘Lig ik echt al bijna een maand hier in het ziekenhuis?’ vraag ik mam.

‘Zevenentwintig dagen, en ik heb elke minuut van elke dag geteld,’ antwoordt ze.

‘Wauw,’ zeg ik. Zachtjes voeg ik eraan toe: ‘Ik herinner me helemaal niets over hoe ik hier terecht ben gekomen...’

‘Dat geeft niet, lieverd. Je hebt heel wat doorgemaakt.’

Petal, mams level 1-vlinderbaku, fladdert om haar hoofd en plugt zich dan in aan de korte lijn die in een lus om haar oor hangt om zich op te laden. Instinctief til ik een hand op om aan mijn eigen lijn te voelen.

‘Je baku is thuis,’ zegt mam. ‘Ik mocht hem niet voor je meenemen zolang je in het ziekenhuis lag. Ik heb geprobeerd je overgeplaatst te krijgen naar het ziekenhuis van Moncha, maar een oude leraar van je, meneer Baird? Hem leek het beter als je hier bleef. En toen was je er zo ernstig aan toe dat het onverstandig leek om je te vervoeren. Niemand kon verklaren wat er met je aan de hand was... Je bleef steeds maar het bewustzijn verliezen.’ Haar ogen lopen vol tranen en haar stem stukt van de emotie.

Er komt een flits van een herinnering in me boven – ik ren door een doolhof van gangen, op de vlucht voor... Tja, waarvoor?

Daarover tast ik volledig in het duister. Ik open mijn mond om mam over meneer Baird te vragen, maar op dat moment wordt er op de deur van de ziekenhuiskamer geklopt.

Er gluurt een bekend gezicht naar binnen om de rand van de deur en mijn hart blijft even stilstaan. Het is Tobias, met een diepbezorgde blik in zijn donkerbruine ogen. Hij heeft zijn Profectus-uniform nog aan en in zijn handen heeft hij een klein pakje in cadeaupapier met zwarte katten erop. ‘Mag ik binnenkomen?’ vraagt hij.

‘Alsjeblieft,’ zegt mam.

Als hij ziet dat ik wakker ben, verschijnt er een brede grijns op zijn gezicht, en hij snelt op mijn bed af. Maar als hij dichterbij komt, aarzelt hij en kijkt hij tussen mam en mij heen en weer. Mijn wangen worden rood en ik weet opeens niet goed wat ik met mijn handen moet. Het is alsof we geen van tweeën weten hoe we ons tegenover de ander moeten gedragen.

Gelukkig verbreekt zijn bazu de spanning. Aero, een prachtige level 5-arend, volgt hem de kamer in, landt op het voetbord van mijn bed en krijst luidkeels. Ik steek een hand uit om hem over zijn gladde, goudkleurige veren te aaien, en vanwaar ik hem aanraak, trekt er een reeks rimpelingen over zijn vleugel. Ik glimlach breder dan ik in lange tijd heb gedaan.

Tobias gaat tegenover mijn moeder op de rand van mijn bed zitten en geeft een kneepje in mijn hand. Ik knijp terug. ‘Wat een opluchting dat je weer wakker bent,’ zegt hij.

‘Helemaal mee eens,’ antwoord ik fluisterend.

‘Ik zal jullie even alleen laten,’ zegt mam. ‘Ik heb heel dringend behoefte aan koffie. Wil jij ook iets, Tobias?’

Mijn wangen worden bijna nog roder van hoe familiair mam met Tobias is. Maar hij schudt zijn hoofd en ik doe hetzelfde. ‘Bedankt, mam.’

‘Ik ben zo terug.’

Als ze de kamer uit loopt en Tobias en mij alleen achterlaat, blijft er even een ongemakkelijke stilte hangen. Ik weet niet goed waar ik mijn ogen op moet richten, dus kijk ik maar wat rond – tot ik mijn weerspiegeling zie in het raam. Dan bijt ik op mijn lip. Mijn haar is één grote klittenboel en een maand op bed liggen heeft mijn teint ook geen goed gedaan.

Hij knijpt opnieuw in mijn vingers en ik kijk hem aan. Hij glimlacht. Misschien kan het hem niet schelen hoe ik eruitzie. ‘Ik heb iets voor je meegenomen.’ Hij geeft me het pakje.

‘Dank je, dat had niet gehoeven.’ Ik maak voorzichtig het inpakpapier open en vind een ouderwets houten speelgoeddoolhofje met een balletje erin. Prompt begin ik het in mijn handen te kantelen om het balletje in de richting te laten rollen van een klein gaatje in een van de hoeken.

‘Je leek me niet het type om bloemen voor mee te nemen,’ zegt hij. Dan grinnikt hij. ‘Die geconcentreerde blik op je gezicht is precies waar ik op uit was! En kijk, onderop kun je het doolhof bijstellen, zodat je er zelf een kunt ontwerpen door randen te laten zakken of omhoog te doen. Het leek me het perfecte cadeautje voor mijn aan het bed gekluisterde ingenieur.’

Het balletje valt met een bevredigende tik in het gaatje. Ik kijk hem aan en kan de grijns niet van mijn gezicht houden. ‘Hartstikke leuk!’

Hij glimlacht, maar dan wordt zijn blik ernstiger en leunt hij met zijn ellebogen op zijn knieën naar voren. ‘Vertel eens, herinner je je iets van wat er is gebeurd?’

Ik schud mijn hoofd. ‘Was het maar waar... Kun jij me helpen de gaten in mijn geheugen in te vullen?’

Tobias knikt. ‘De dokters hebben ons verteld dat je aan geheugenverlies lijdt dat ze niet kunnen verklaren...’ Hij gaat

zachter verder. ‘We waren die avond in het hoofdkantoor van Moncha. Carter had Jinx van je gestolen om hem aan zijn pa te geven.’

Mijn adem stukt. Carter Smith. Mijn schoolrivaal. Nou ja, onze rivaliteit beperkt zich niet tot onze cijfers – blijkbaar heeft hij zo’n hekel aan me dat hij bereid is me te bestelen. ‘Dus toen zijn wij naar het hoofdkantoor van Moncha gegaan om Jinx terug te stelen,’ fluister ik.

‘Ja.’

‘En dat is ons gelukt!’ Dat weet ik nog. Ik herinner me dat ik Jinx in mijn armen hield. Dat ik door gangen wegrende voor valse beveiligingspanthers.

Dan komt er een nieuwe flits van een herinnering bij me boven. Ditmaal van Jinx die wegrent. ‘O,’ zeg ik met een zacht stemmetje. ‘Hij ging ervandoor.’

Tobias knikt. ‘Dat is het moment waarop we jou zijn kwijtgeraakt. Je holde achter hem aan en er viel een deur tussen ons op slot. Ik kon niet bij je komen.’ Hij klinkt alsof dat als een last op zijn schouders weegt.

‘Daar kon jij niks aan doen, Tobias,’ zeg ik.

Zijn hand laat de mijne los en hij balt hem tot een vuist. ‘Kun je je herinneren wat er is gebeurd nadat je achter Jinx aan bent gegaan?’

Ik schud mijn hoofd.

Tobias neemt me op en bestudeert mijn gezicht. Wat hij daarop ook hoopt te vinden, hij wordt teleurgesteld en laat zijn schouders zakken. ‘Ik heb nog steeds nachtmerries over die avond,’ gaat hij verder. ‘Toen ik doorkreeg dat ik niet achter jou en Jinx aan kon, ben ik compleet geflipt. Ik heb op je gewacht bij meneer Bairds auto, net om de hoek van het hoofdkantoor. Ik stuurde Aero eropuit om over de straten te vliegen in de hoop

dat hij je zou vinden. Toen we je bewusteloos op de grond zagen liggen in de kou, ben ik naar je toe gerend. Ik was zo bang...'

'Jij bent degene die me heeft gevonden?' vraag ik.

Tobias knikt. 'Ik heb je naar de auto gedragen en toen heeft meneer Baird ons naar het ziekenhuis gereden.'

Ik knijp mijn ogen dicht en doe mijn best meer herinneringen op te graven. Maar alles blijft één groot waas en ik word overmand door teleurstelling. Ik ben niet erg behulpzaam. Ik weet dat Tobias, mam en de dokters allemaal hebben gewacht tot ik wakker werd zodat ik hun kon uitleggen wat me nou precies is overkomen. Maar ik heb ook geen idee.

Als ik mijn ogen weer opendoe en de teleurgestelde blik in die van Tobias zie, verander ik snel van onderwerp, want dit kan ik niet aan. 'De verpleegkundige zei dat ik al bijna een maand in het ziekenhuis lig. Wat... Wat heb ik allemaal gemist?'

'Nou, met jou in het ziekenhuis vond meneer Baird dat we niet voldoende bewijs hadden om naar de politie te stappen over Carter of zijn vader. Ik bedoel, het enige wat we zeker weten, is dat zijn vader jou je bazu wilde afpakken, en aangezien die eigenlijk toch eigendom van Moncha was...' Tobias haalt zijn schouders op.

Ik knik. 'En hoe is het op school? Hoe gaat het met Ashley? En Kai? En River! Is met hen alles goed?' Zij zijn met ons meegekomen en hebben het in het hoofdkantoor opgenomen tegen Carters beveiligingsbaku's. Ik hoop dat ze er zonder kleerscheuren van af zijn gekomen.

'Ze zijn allemaal in orde,' stelt hij me gerust. 'Alleen ongerust over jou. Ashley zorgt ervoor dat je aantekeningen krijgt van al je vakken. Ze zei dat ze langs zal komen om je die te geven wanneer je weer thuis bent. Ik heb er het volste vertrouwen in dat je binnen de kortste keren bij bent.'

‘En de Baku Battles?’

Zijn glimlach wankelt. ‘Gemma en haar team... hebben de laatste ronde gewonnen.’

‘O, Toob, het spijt me zo.’ Ik weet hoe erg hij erop gebrand was om te winnen. De Baku Battles zijn een gruwelijk competitieve Profectus-traditie en een kans voor studenten om de vaardigheden tentoon te spreiden die ze op de academie hebben opgedaan. Als aanvoerder van het winnende team zou Tobias voor komende zomer een stageplek hebben verdiend bij niemand minder dan Monica Chan, de oprichtster van het bedrijf. Dan had hij hetzelfde weten te bereiken als zijn oudere broer. Zijn vader heeft ook een hoge positie bij Moncha Corp, en zijn ouders zouden zo trots op hem zijn geweest. Het is alles waar hij zijn hele schoolcarrière zo hard voor heeft gewerkt. En niet alleen dat – het feit dat Gemma’s team heeft gewonnen, betekent dat ook Carter Smith tot de winnaars behoort.

Tobias is even in gedachten verzonken. Dan haalt hij zijn schouders op en glimlacht hij weer, al ziet zijn lach er ditmaal gekunsteld uit, alsof Tobias hem puur voor mij opzet. ‘Maak je niet druk. Ik heb zat mogelijkheden. Ik maak me geen zorgen.’

‘Ik weet hoe graag je wilde winnen. Het spijt –’

‘Geen verontschuldigheden. Monica Chan is sowieso in geen weken door iemand gezien.’

Bij het horen van Monica’s naam trekt er een pijnscheut door mijn hoofd en ik krimp ineen. Tobias’ ogen worden groot van bezorgdheid, maar ik schud mijn hoofd. ‘Het gaat wel. Ik wil gewoon zo snel mogelijk dit ziekenhuisbed uit.’

‘Het zal fijn zijn om je weer terug te hebben. Dan wordt alles weer als vanouds, toch?’

Prompt word ik overvallen door herinneringen aan panterbaku’s van de beveiliging met snauwende, bijtende muilen, aan

Carter Smith die het niet kan uitstaan dat ik besta, aan Jinx die van me wegrent door de gangen van het hoofdkantoor van Moncha. Als dat is wat voor 'vanouds' doorgaat, weet ik niet of ik dat wel terug wil. Desondanks glimlach ik zwakjes naar Tobias. 'Laten we het hopen.'

Er klinkt een geluid bij de deur en we kijken allebei op. Mam komt de kamer weer in met een rugzak op. 'Lacey, ik heb buiten met de dokter gesproken. Ze weten nog altijd niet precies wat je black-outs en je geheugenverlies heeft veroorzaakt, maar zolang we een oogje op je houden en je het rustig aan doet, mag je mee naar huis.'

'Godzijdank! Ik kan niet wachten om Jinx weer te zien,' zeg ik. Ik voel mijn glimlach breder worden.

Mam en Tobias wisselen een blik.

'Wat is er?' vraag ik, en ik sla mijn armen over elkaar op mijn buik. Ik krijg een akelig gevoel.

'Lieverd? Ik weet niet hoe ik je dit moet vertellen...'

Terwijl ze dat zegt, weet ik het plotseling opeens weer.

Ik heb Jinx niet meer.